

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenome od sudaca Vrhovnoga suda Miroslava Šovanja, kao predsjednika vijeća, te Damira Kosa i Zlate Lipnjak Bosanac, kao članova vijeća i sudske savjetnice Ivone Horvatić, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog Vladimira Zagorca zbog kaznenog djela iz 337. st. 4. Kaznenog zakona (NN 110/97 i 27/98 – u daljnjem tekstu Kazneni zakon), odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženika podnesenim protiv presude Županijskog suda u Zagrebu od 2. ožujka 2009. godine, br. K-215/08, u sjednici održanoj dana 10. studenog 2009. godine, u nazočnosti zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Laze Pajića i branitelja optuženog odvjetnika Zvonimira Hodaka,

presudio je:

Odbijaju se žalbe državnog odvjetnika i optuženog Vladimira Zagorca kao neosnovane te se potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom proglašen je krivim optuženi Vladimir Zagorec što je počinio kazneno djelo iz čl. 337. st. 4. Kaznenog zakona, te je temeljem istog zakonskog propisa osuđen na kaznu zatvora u trajanju sedam godina. U ovu kaznu mu je, temeljem čl. 63. st. 1. Kaznenog zakona, uračunato vrijeme ekstradicijskog pritvora od 13. ožujka do 16. ožujka 2007. godine, te od 26. rujna do 2. listopada 2008. godine, kao i vrijeme provedeno u pritvoru od 2. listopada 2008. godine pa nadalje.

Od optuženog Vladimira Zagorca, temeljem čl. 82. Kaznenog zakona, oduzeta je imovinska korist pribavljena izvršenim kaznenim djelom u iznosu 39.400.000,00 kuna. U odnosu na troškove kaznenog postupka, optuženi Vladimir Zagorec je, temeljem čl. 122. st. 1. u svezi s čl. 119. st. 2. toč. 1. i 6. Zakona o kaznenom postupku, dužan nadoknaditi troškove tumača u ukupnom iznosu od 9.943,00 kuna, troškove tehničkog snimanja u iznosu od 2.354,60 kuna i paušalni iznos od 5.000,00 kuna.

Protiv ove presude žalbu su podnijeli državni odvjetnik i optuženik.

Državni odvjetnik žali se zbog odluke suda o kaznenoj sankciji, predlažući da se pobijana presuda preinači na način da se optuženog Vladimira Zagorca osudi kaznom zatvora u duljem trajanju.

Optuženi Vladimir Zagorec, u žalbi podnesenoj po branitelju Zvonimiru Hodaku, odvjetniku iz Zagreba, žali se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te kako to proizlazi iz obrazloženja žalbe zbog odluke o kazni, dok u osobno podnesenoj žalbi, ne navodeći žalbene osnove, osporavajući ispravnost zaključaka prvostupanjskog suda, obrazlaže samo žalbenu osnovu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Na podnesene žalbe optuženika, kako osobne tako i po branitelju, odgovor je podnio državni odvjetnik, osporavajući točnost navoda iz žalbi, te predlažući da se žalbe odbiju kao neosnovane, a u odnosu na odluku o kazni ponavljajući navode žalbe državnog odvjetnika.

Sukladno čl. 373. st. 1. Zakona o kaznenom postupku (Narodne novine broj 110/97.; broj 27/98.; broj 58/99.; broj 112/99; broj 58/02.; broj 143/02. i broj 115/06 – u daljnjem tekstu Zakon o kaznenom postupku), spis predmeta dostavljen je Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske na dužno razgledanje.

O sjednici drugostupanjskog vijeća obaviješteni su optuženik i branitelj. Sjednici vijeća, iako zakasnivši na početak sjednice, pristupio je branitelj optuženika odvjetnik Zvonimir Hodak, a kako vijeće nije našlo da bi nazočnost optuženika bila svrhovita, a nalazi se u pritvoru i ima branitelja, to njegova prisutnost nije osigurana, već je sjednica vijeća održana u njegovoj odsutnosti, na temelju čl. 374. st. 2. Zakona o kaznenom postupku.

Žalbe državnog odvjetnika i optuženika nisu osnovane.

Nije u pravu optuženik kada tvrdi da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. Zakona o kaznenom postupku, tvrdeći da je činjenični opis izreke pobijane presude proturječan pravnoj kvalifikaciji kaznenog djela za koje je optuženi Zagorec proglašen krivim.

Naime, suprotno tvrdnji istaknutoj u žalbi, u opisu postupanja optuženog Zagorca, za koje je ovaj proglašen krivim, jasno je opisano da je njegovo postupanje bilo u svojstvu službene osobe, kada svojim propuštanjem povrata dragulja, koje je u okvirima obavljanja svoje funkcije ovlašteno preuzeo, završetkom obavljanja te dužnosti nije razdužio, a što je bio dužan učiniti, a s ciljem pribavljanja znatne imovinske koristi, koju je i pribavio u visini najmanje protuvrijednosti iznosa USA dolara za koje je drago kamenje položeno. Ovakvim postupanjem on je, kako to ispravno u pravnom opisu kaznenog djela opisuje i prvostupanjski sud, kao službena osoba, postupajući s ciljem pribavljanja znatne imovinske koristi, iskoristio svoj položaj ne obavivši dužnost koju je morao, a što je u konačnici rezultiralo stvarnim pribavljanjem takve znatne imovinske koristi.

Pogrešno tvrdi optuženik da je stjecanje imovinske koristi kako je ono opisano u stavcima 3. i 4. članka 337. Kaznenog zakona „samo dodatni kvalifikatorni element“ a da korist mora biti stečena „osnovnim djelom iz stavka 1“.

Opis pravne norme iz čl. 337. st. 4. Kaznenog zakona, za koji je optuženik i proglašen krivim, poziva se na postupanje opisano u stavku 1. ovog članka samo u pogledu opisa nedopuštenog ponašanja službene (ili odgovorne) osobe koja iskorištava svoj položaj ili ovlasti, prekoračuje granice svojih ovlasti ili ne obavlja dužnost, ali cilj takvog postupanja jasno je određen u opisu kaznenog djela u čl. 337. st. 4. Kaznenog zakona. U tome dijelu jasno je naznačeno da takvo postupanje, kako ga spominje čl. 337. st. 1. Kaznenog zakona, je poduzeto s ciljem pribavljanja znatne imovinske koristi, što je u konkretnom predmetu slučaj, ili prouzročenja štete velikih razmjera.

Optuženik u žalbi pogrešno izjednačava opis pravne norme iz čl. 337. st. 3. i čl. 337. st. 4. Kaznenog zakona, ne uočavajući razliku da opis pravne norme u čl. 337. st. 4. Kaznenog zakona ima jasno određen cilj nedopuštenog postupanja kako je ono opisano u stavku 1. istog članka, a opis norme iz čl. 337. st. 3. Kaznenog zakona to ne sadrži, već pitanje imovinske koristi doista predviđa kao posljedicu postupanja opisanih u stavku 1. ovog članka, čime tako pribavljena korist postaje objektivni uvjet kažnjivosti za kazneno djelo iz čl. 337. st. 3. Kaznenog zakona. Upravo u tome je i pogrešno zaključivanje optuženika u žalbi da je kazneno djelo za koje je proglašen krivim supsidijarnog karaktera, tj. da bi ono postojalo tek ako ne postoje obilježja nekog drugog kaznenog djela.

Optuženik u ovakvom elaboriranju ne uočava da kazneno djelo iz čl. 337. st. 4. Kaznenog zakona, za koje je on proglašen krivim, u sebi sadrži opis namjere postupanja ili propuštanja dužnog postupanja. Kako opis kaznenog djela za koje je on proglašen krivim u samoj normi sadrži opis na koji je usmjerena kako intelektualna, tako i voljna komponenta tj. htijenje da se pribavi znatna imovinska korist, što prvostupanjski sud kod optuženika nalazi i utvrđenim, to opis kaznenog djela iz čl. 337. st. 4. Kaznenog zakona ne može imati supsidijarni karakter kako se to pogrešno sugerira žalbom. Tumačenje kvalifikatornih oblika kaznenog djela zlouporabe položaja ili ovlasti, kakvo je u svojoj žalbi iznio optuženik, primjereno je samo za oblik opisan u stavku 3. članka 337. Kaznenog zakona.

Također, pogrešno tvrdi optuženik da je povrijeđen kazneni zakon na njegovu štetu time što prvostupanjski sud ne uvažava činjenicu ispravnog utvrđenja vremena počinjenja kaznenog djela, od koga trenutka počinje teći zastara kaznenog progona, koja je prema navodima žalbe optuženika u trenutku presuđenja već i nastupila, zbog čega da je optužbu trebalo odbiti.

Optuženik pri tome pogrešno zaključuje da bi njegovo postupanje bilo eventualno nedopušteno u trenutku kada nakon preuzimanja dragog kamenja 7. rujna 1993. godine nije primitak evidentirao u službenoj dokumentaciji MORH-a.

Naime, Republika Hrvatska se u to vrijeme nalazila u stanju rata i izvršene agresije na njen teritorij, a u međunarodnim razmjerima pod embargom UN-a za nabavu oružja. Upravo u tom kontekstu, Republika Hrvatska je očigledno, kao uvjet samoodržanja, poduzimala radnje naoružavanja suprotno nametnutom embargu, a to je mogla provoditi samo na način da se isto provodi od strane osoba kojima je država kao zajednica putem službenih struktura izvršne

vlasti, povjerila određene zadaće da ih obavlja, ali samo u interesu očuvanja suvereniteta Republike Hrvatske. Takve zadaće, zbog očito nepravedno nametnutog embarga na nabavu oružja za obranu, nisu mogle biti obavljane na način kako nabavu oružja vrše države u redovnim i mirnodopskim prilikama, kada svi poslovni događaji povezani sa nabavama oružja imaju svoju pravu i punu prateću knjigovodstvenu dokumentaciju, iz koje se može iščitati svaki takav poslovni događaj. Republika Hrvatska zbog nametnutog rata i izvršene agresije te nepravednog embarga na nabavu oružja za obranu i samoodržanje morala je sve takve poslovne događaje koji su se ticali nabave oružja nužnog za obranu provoditi bez pune i legalne dokumentacije koja bi u mirnodopskim uvjetima redovito pratila takve poslovne poteze.

Upravo u tom kontekstu i treba promatrati zaprimanje dragog kamenja 7. rujna 1993. godine od strane optuženog Vladimira Zagorca u svojstvu pomoćnika ministra obrane RH za nabavku, proizvodnju i opskrbu, čije bi evidentiranje u službenoj dokumentaciji MORH-a otvorilo prostor dokazivosti kršenja embarga, a time i pooštrenja istog što bi izravno dovelo u pitanje mogućnost obrane Republike Hrvatske u nametnutom joj agresivnom ratu. Takav postupak omogućio je, kao pripremna radnja, optuženiku kasnije počinjenje kaznenog djela za koje je proglašen krivim, pa isti, suprotno tvrdnjama žalbe optuženika, nije datum počinjenja kaznenog djela.

Kako iz utvrđenja prvostupajnskog suda nedvojbeno proizlazi da su dragulji preuzeti 7. rujna 1993. godine nalazili se i nadalje u kasi optuženika i nakon završetka Domovinskog rata, to se kao vrijeme počinjenja kaznenog djela ne može smatrati niti drugi datum na koji ukazuje optuženik u žalbi tj. trenutak završetka Domovinskog rata kada bi mogao biti zadnji trenutak za isporuku oružja u čiji zalog su dragulji preuzeti.

Naime, nedvojbeno je drago kamenje i nadalje se nalazilo u kasi optuženika, koji je to drago kamenje, kako je ranije navedeno, kao osoba koja u okvirima svojih funkcija koje obnaša u izvršnoj vlasti ovlašteno preuzela i pohranila bez službene evidencije. Time što ono nije službeno evidentirano ne znači da ono nije pripadalo Republici Hrvatskoj, sve u svezi ranije navedenih obrazloženja.

Trenutak kada optuženik čini kazneno djelo je upravo onaj kako to utvrđuje i prvostupajnski sud, kada on, nakon donošenja odluke o njegovom razrješenju sa dužnosti pomoćnika ministra obrane, isto drago kamenje koje je do tada ovlašteno držao u svome sefu nije službeno razdužio. Naime, on je kako to proizlazi iz Rješenja od 21. veljače 2000. godine (list 80 spisa), nakon što je odlukom Vrhovnog zapovjednika OS RH od 17. veljače 2000. godine utvrđen prestanak djelatne vojne služne zbog odlaska u starosnu mirovinu, rješenjem Ministarstva obrane RH od 21. veljače 2000. godine utvrđeno je da optuženiku djelatna vojna služba prestaje sa danom 29. veljače 2000. godine „do kojeg dana je dužan izvršiti primopredaju dužnosti“, u što svakako spada i razduženje svega čime je bio zadužen u svezi obavljanja svoje dotadašnje dužnosti. Ova primopredaja dužnosti, a time i razduženje svime čime je bio zadužen, još uvijek je njegova djelatnost koju poduzima kao službena osoba i spada u djelokrug njegovih poslova koje je dužan poduzeti prije prestanka obavljanja službene dužnosti. Prema tome, trenutak počinjenja ovog kaznenog djela je vrijeme od 17. do 29. veljače 2000. godine tj. trenutak nepoduzimanja radnje razduženja i predaje dragog kamenja koje je preuzeo i čuvao za Republiku Hrvatsku u okvirima obavljanja poslova pomoćnika ministra obrane za nabavku, proizvodnju i opskrbu, odnosno kasnije nakon

preimenovanja funkcije pomoćnika obrane za opremu i nabavu, koja funkcija mu je stavljala u zadaću raspolaganje sredstvima za kupnju oružja i opreme za obranu suvereniteta Republike Hrvatske.

Nije u pravu optuženik da bi činjenično stanje bilo utvrđeno nepotpuno i pogrešno.

U osobnoj žalbi optuženik opsežno prikazuje svoje viđenje razloga za pokretanje i vođenje ovog kaznenog postupka prikazujući sve kao rezultat urote protiv njega. U njegovoj ocjeni izvedenih dokaza on u osobnoj žalbi iznosi svoje zaključke u odnosu na izvedene dokaze, ne dovodeći time u sumnju ispravnost utvrđenja prvostupanjskog suda. Zaključci optuženog Zagorca u odnosu na izvedene dokaze temelje se na fragmentarnom prikazu istih odnosno na tvrdnji kako su iskazi svjedoka lažni i suprotni iskazima koje su davali u drugim postupcima. Da bi se radilo o lažnim iskazima svjedoka ne proizlazi iz tvrdnji kako su one prezentirane u samoj osobnoj žalbi. Također ovaj sud nije niti u mogućnosti uspoređivati iskaze istih svjedoka iz dvaju odvojenih kaznenih postupaka. Međutim, ovo ne isključuje mogućnost samog optuženika da podnese kaznenu prijavu protiv svjedoka za koje tvrdi da su u ovom postupku lažno iskazivali, te ukoliko bi se dokazalo da se pobijana presuda doista temelji na iskazu svjedoka za koji bi u novom sudskom postupku bilo dokazano da je lažan, ostala bi jasna zakonska mogućnost zatražiti obnovu pravomoćno okončanog kaznenog postupka.

Također, nije u pravu optuženik kada tvrdi da je činjenično stanje nepotpuno, a time i pogrešno utvrđeno zbog toga što sud nije proveo „službeno stručno vještačenje“ kojim bi se utvrdilo da Republika Hrvatska niti na koji način nije oštećena. Valja imati u vidu okolnosti u kojima se u vrijeme embarga UN-a odvijala kupovina oružja tijekom Domovinskog rata i postupanje kako optuženika tako i ostalih osoba uključenih u tu kupovinu, o čemu je bilo govora ranije. Imajući u vidu ove okolnosti kao i okolnosti da cjelovite dokumentacije o nabavkama oružja tijekom Domovinskog rata doista nema, što se sve zbog okolnosti u kojima su te nabavke vršene ukazuje iako nedopuštenim ipak mogućim, to i provođenje nespecifičnog vještačenja na koje aludira optuženik u osobnoj žalbi ne predstavlja nepotpuno utvrđeno činjenično stanje kako se to sugerira osobnom žalbom.

Također, nije žalbom dovedeno u sumnju utvrđenje prvostupanjskog suda da je optuženi Zagorec bio ovlašten raspolagati novcem za nabavu oružja. U osporavanju zaključaka prvostupanjskog suda optuženik tvrdi da je to pravo pripadalo isključivo ministru obrane Gojku Šušku, argumentirajući svoj stav tvrdnjom o postojanju materijalnih dokaza.

Međutim, optuženik zanemaruje da je u odnosu na „materijalne dokaze u spisu“ na koje se poziva optuženik prvostupanjski sud utvrdio da iz iskaza svjedoka Snježane Šiprag i Terezije Barbarić proizlazi kako je točno da je naloge za nabavku i plaćanje oružja potpisivao Gojko Šušak u svojstvu ministra obrane Republike Hrvatske, no ove svjedokinje opisujući proces nabave i plaćanja oružja objasnile su da je to potpisivanje dokumentacije vršeno nakon što je oružje bilo plaćeno i već stiglo u Republiku Hrvatsku, a sve prema dogovorima koje je postigao optuženi Zagorec. Prvostupanjski sud analizirajući prihvaća iskaze ovih svjedokinja (list 46 i 47 spisa), a prihvaća ih istinitim i u tome dijelu i Vrhovni sud Republike Hrvatske kao sud drugog stupnja. Takav način postupanja, kako su opisale ove svjedokinje, ukazuje se logičnim u kontekstu ratnih okolnosti koja su postojala u vrijeme kada se oružje nabavljalo, a

njihovi iskazi koji se u bitnom nadopunjuju potkrijepljeni su i materijalnim tragovima, kao i nedvojbenom poslovnom transakcijom u odnosu na inkriminirani događaj.

Tvrdnja optuženika da bi se isplata 5. mil. USD odnosila na neku raniju isporuku oružja ni sa čime nije potkrijepljena, već naprosto predstavlja optuženikovu špekulaciju koja je suprotna argumentiranom stavu i zaključku prvostupanjskog suda da je taj novac bio predan za nabavu nekog budućeg oružja, čemu za uzvrat je, kao jamstvo, optuženik preuzeo torbe sa draguljima, o čemu je nedvojbeno upravo u tome smislu iskazivala svjedokinja Šiprag, prepričavajući svoj razgovor koji je tom prilikom vodila sa optuženikom.

Nije u pravu optuženik kada osporava zaključke prvostupanjskog suda da su iskazi svjedokinja Šiprag i Barbarić, kao i svjedoka Petrača u bitnome suglasni, te da se međusobno nadopunjuju i podudaraju.

Razlike na koje ukazuje optuženik u svojoj žalbi ne dovode u sumnju ispravnost zaključivanje prvostupanjskog suda o u bitnom suglasnim i međusobno nadopunjavajućim iskazima ovih svjedoka. Ove razlike logična su posljedica viđenja jednog te istog događaja ili situacije od strane različitih osoba kada svaka percipira različite detalje, ali koji detalji međusobno ne isključuju jedan drugog. Inzistiranje na potpunom suglasju opisa pojedinih događaja ili situacija, zanemarujući osobnosti svake osobe koja događaj ili situaciju prepričava, ukazivalo bi na naučenost teksta koji se iskazuje. Razlike koje doista postoje međutim daju životno realnu sliku subjektivnih viđenja svake pojedine osobe. Ovo tim više što se u opisima događanja i situacija nedvojbeno opisuju ista događanja, koja dakle nisu rezultat bilo čijeg izmišljanja.

Rekonstrukcijom koju sugerira optuženik u svojoj žalbi na okolnosti tko je što mogao vidjeti i gdje bi se torba mogla ili ne bi mogla nalaziti, suprotno zahtjevima iz žalbe, nakon proteka vremena koji se objektivno dogodio, ne bi bilo moguće utvrđivati okolnosti kojima bi se dovelo u pitanje iskazivanje pojedinog od svjedoka. Naime, svjedoci zasigurno ne raspolažu fotografskom memorijom koja bi se nakon proteka tolikog vremena mogla uspoređivati sa događanjima na predloženoj rekonstrukciji. Ponovno valja istaći da se radi o svjedocima koji su iznosili svoja subjektivna viđenja određenih situacija i događanja, u kojem viđenju je dopustivo da se neki od neodlučnih detalja, nakon proteka tolikog vremena, prezentira na način kako ga je pojedinac-svjedok doživio.

Posebno valja imati u vidu da i optuženik u žalbi, osporavajući iskaze ranije spomenutih svjedoka ukazivanjem na njihove međusobne razlike, dijelom netočno prezentira sam sadržaj pojedinih iskaza (tvrdnja da je svjedok Petrač govorio o „jednoj jedinoj specifikaciji“) očitno želeći time pojačati dojam njihove međusobne nepodudarnosti u notorno i lako vidljivim detaljima.

Suprotno tvrdnji žalbe optuženika, Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao sud drugog stupnja prihvaća kao istinite iskaze svjedoka Šiprag, Barbarić i Petrač, pa i u dijelu kako oni objašnjavaju motive pokazivanja dragog kamenja svakom od njih. Za svoje utvrđenje o istinitosti tih iskaza i u tome dijelu prvostupanjski sud je dao jasne i uvjerljive razloge, a optuženik svojom žalbom u tome dijelu tek neuspješno polemizira sa zaključcima prvostupanjskog suda. Tvrdnja iz žalbe da se radi o „tankim argumentima“ prvostupanjskog suda u odnosu na ove iskaze u tome dijelu ostala je samo na subjektivnoj tvrdnji bez

argumenata koji bi bili „deblji“ od onih koje je iznio prvostupanjski sud. Suprotno ovakvoj tvrdnji iz žalbe optuženika o „tankim argumentima“, Vrhovni sud Republike Hrvatske nalazi da se argumenti prvostupanjskog suda ne ograničavaju na pojedine fragmente događanja, već ih prvostupanjski sud dovodi u međusobnu vezu u svojoj ukupnosti, čime osnažuje njihovu izvjesnost. Ovakva cjelovita i potpuna analiza kako iskaza po optuženiku spornih iskaza svjedoka, tako i materijalnih tragova cjelovito je prikazana na stranicama 48 do 53 prvostupanjske presude koju analizu u cijelosti prihvaća i Vrhovni sud Republike Hrvatske.

Ponovno se ističe da tvrdnje iz žalbe optuženika da su iskazi svjedoka koji terete optuženika lažni za sada predstavljaju samo jednostranu tvrdnju nasuprot analizi ovih iskaza od strane prvostupanjskog suda koju analizu prihvaća i Vrhovni sud Republike Hrvatske. Utvrđi li se u odvojenom kaznenom postupku da je neki od ovih iskaza lažan i da je na njemu kao takvom zasnovana osuđujuća presuda za optuženika, optuženik bi imao jasnu zakonsku mogućnost zatražiti obnovu kaznenog postupka.

Optuženik osporava zaključak suda da je svjedok Josef Rothaichner također bio trgovac oružjem, međutim za svoje tvrdnje iznosi samo subjektivna promišljanja suprotna zaključcima prvostupanjskog suda što bi bilo logično, a što ne, koja, prema mišljenju ovog suda, ne dovode u sumnju ispravnost vrijednosne ocjene iskaza ovog svjedoka kako ga je učinio prvostupanjski sud. Na isti način, subjektivnim ocjenama bez objektivne potkrijepe optuženik u žalbi vrši valorizaciju iskaza ostalih svjedoka, pokušavajući osnažiti iskaze onih svjedoka koji relativiziraju njegovu krivnju. Međutim, prvostupanjski sud je, ponovno se ističe, izvršio potpunu ocjenu kao iskaza svakog od svjedoka, tako i ostalih izvedenih dokaza i to kako u njihovoj posebnosti, tako i u njihovoj ukupnosti, ocjenjujući ih prvo svaki od dokaza ponaosob, da bi zatim izveo vrijednosnu ocjenu dokaza u njihovoj ukupnosti, koja vrijednosna ocjena je prvostupanjskom sudu bila i podloga za donošenje zaključaka u pogledu odlučnih elementa kaznenog djela kako je ono stavljeno na teret optuženiku. Tek takva potpuna i cjelovita analiza, kako ju je izvršio prvostupanjski sud, daje ispravnu sliku o događanjima i postupanjima optuženika u svezi s inkriminiranim postupanjem. Pokušaji optuženika da fragmentarno vrednuje pojedine izvedene dokaze drugačije nego li je to činio prvostupanjski sud samo su nastavak pokušaja otklanjanja kaznene odgovornosti od optuženika, kako je to činio i tijekom iznošenja svoje obrane.

Stoga, suprotno tvrdnjama iz žalbi optuženika, Vrhovni sud Republike Hrvatske nalazi u ovom kaznenom postupku i pobijanoj presudi ispravno i potpuno utvrđenim činjenično stanje.

U pogledu odluke o kazni nisu u pravu kako optuženik tako niti državni odvjetnik kada svojim žalbama pobijaju prvostupanjsku presudu zbog ove žalbene osnove.

Prvostupanjski sud je naime ispravno utvrdio sve odlučne činjenice važne za proces individualizacije kazne i zatim im u vrijednosnoj ocjeni dao odgovarajući značaj. Nije u pravu optuženik kada tvrdi da mu je kao otegotna okolnost vrednovana tvrdnja da je bio „visoko pozicionirani dužnosnik“, a da bi to predstavljalo konstitutivni element kaznenog djela za koji je proglašen krivim. Točno je da kazneno djelo za koje je proglašen krivim spada u kategoriju tzv. *delicta propria* koje mogu počinuti samo osobe za koje se utvrdi da imaju svojstvo službene ili odgovorne osobe. Međutim za traženo svojstvo počinitelja u konkretnom slučaju dostatno je utvrditi da se radi o službenoj osobi. Utvrđenje prvostupanjskog suda da se radi o

„visoko pozicioniranom dužnosniku“ u izvršnoj vlasti Republike Hrvatske i to sa nesporno u ovom postupku utvrđenim ovlastima nabave oružja u vrijeme Domovinskog rata, koje naoružavanje je notorno u uvjetima embarga na nabavu oružja predstavljalo domoljubni čin u nastojanju samoodržanja države ima poseban značaj. Naime, radilo se o osobi posebnog povjerenja u procesu nabave oružja nužnog za obranu od nametnutog obrambenog rata koji je to visoko povjerenje iskoristio za pribavljanje osobne materijalne koristi.

Također, nisu u pravu niti državni odvjetnik, a niti optuženik kada svojim žalbama dovode u pitanje valjanost vrednovanja po prvostupanjskom sudu ispravno utvrđenih odlučnih činjenica za proces individualizacije kazne. I prema mišljenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske kao suda drugog stupnja kazna zatvora u trajanju od sedam godina ukazuje se primjerenom svim utvrđenim kako olakotnim tako i otegotnim okolnostima na strani optuženika, te je i ovaj sud mišljenja da se takvom kaznom mogu postići sve svrhe kažnjavanja kako ih predviđa zakon. Ova kazna ne ukazuje se niti prestrogom niti preblagom u odnosu na objektivno utvrđeni kriminalni učin optuženika te ostale za individualizaciju kazne relevantne činjenice.

Prema tome, kako ne postoje razlozi zbog kojih optuženik i državni odvjetnik pobijaju prvostupanjsku presudu, a kako pri ispitivanju pobijane presude nisu nađene povrede zakona iz čl. 379. st. 1. Zakona o kaznenom postupku, na čije postojanje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, trebalo je na temelju čl. 387. Zakona o kaznenom postupku presuditi kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 10. studenog 2009. godine.

Zapisničar:
Ivona Horvatić, v. r.

Predsjednik vijeća:
Miroslav Šovanj, v.r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu:

Štefica Klepac